wad. — Kui nüüd ka need, kes ſedda waidlemiſt kuulſid, ſelle mehhega ühhes nous ollid, ſain minna pea aego häbbiſe omma wanna ſannaga.

Minno nabrega jäi monne hea aasta ſelſammal öppind ellamiſſe wiſil, ſenni kui alles tuggewa rammuga ja joukas mees olli. Agga wimaks läks temmaga teiſt modi, ja minno wanna ſanna ſai piſſut awalt jälle omma au terwelt kätte. Lakkuminne panni meeſt pöddema; priſk punnane karw kaddus palle pealt ärra; hakkas kahwatama; kehha paistis ülles; ei jäkſand mitte ennam töödt truiste ärratehha; maia asjad läkſid rüppakülle; rahha ſai otſa; laenas iggapoolt wilja, omma perret toita, ja rahha, omma jomiſſe himmo täita. Kui teiſed ei tahtnud tedda kaueminne uskuda, piddi temma muiſt perre warrandusſe asjo korra pärraſt ärramüma, et ſaaks agga ſedda kõrtſi kullutamiſt toimetada. — Willets mees katſus kül weel, omma ſeeſtpiddi hädda aioti wina läbbi

wähhendada; agga wallo läks ikka tulliſemaks. Kui ſiis meletuma ellamiſſe wiſi läbbi omma ello päiwi olli lühhendanud ja kibbeda wallo al hinge heitnud, tullid temma wõlla-ussujad ſenna perreſſe ja wõtſid, üllematte ſeädmiſſe peäle, keik ſedda nattukeſt ommale, mis ſeäl weel järrel olli. Waene leſk naene ja wätimad lapſed piddid kui üsna ſandid omma kohta mahha jätma. — Nüüd waſt hakkaſid needki, kes ſelle üllemal nimmetud wanna ſanna pärraſt ollid kahhe wahhel olnud, ſedda töeks arwama, ja monned neiſt ſaid ſelle targa nou peäle, wina jomiſt hopis mahha jätta. Need auſad mehhed ſeäl küllas tulletaſid tihti enneste mele ſedda kaddund ſeltſimeeſt, kes omma wina jahhi läbbi omma endiſt head nimmet olli käeſt ärraannud, ja iſſe hukka läinud ning omma perret hukka ſaatnud. Könneleſid ka iſſekeskis ſeſt, et ſe surnud mees olli ſepärraſt ſelle wanna ſanna wasto, „et kañno pohjas ennam innimeſt on ärrauppund, kui merre pohjas,“